

at komme til et Resultat. Selv om man vil indrømme, at der er visse Ting, som maa være Betingelse for at give Afgang til tal. Ansættelse, er der dog saa forskellige Meninger om de forskellige Kunstneres Værdi, og det er derfor værdt at overveje, om der ikke her kunde opstilles regulerende Bestemmelser, almindelige Regler, hvorefter Udgangen bestemtes. Der er saaledes en Række af Spørgsmaal, der trænge til Undersøgelse, og hvis Afgørelse der saa tillige kunde være Grundlaget i det ny System, hvis man vil kalde det nyt, det Grundlag, det System, det faste Udgangspunkt, hvorfra en Teaterchef skulde handle. Jeg skal til enhver Tid være villig til at optage en saadan objektiv Forhandling om saadanne Spørgsmaal, da jeg tror, det kan føre til et frugtbart Resultat, hvorimod den stadige Fremfættelse af den subjektive Opfattelse fra den ene Side og dens Modsigelse fra den anden Side ikke fører videre. — Der er imidlertid et Punkt, som jeg maa berøre her, og det er Spørgsmaalet om at give 3 af Teatrets Embedsmænd, ikke Kunstnere, kongelig Ansættelse. Der er givet en Forklaring i den Anledning af en Medfættelse, som fandt Sted paa Teaterbudgettet i Fjor af de 10,000 Kr., som stod til Chefens Raadighed, til 6,000 Kr., som dette skulde komme i Modsigelse med. Det ved jeg intet om. Jeg havde Grund til at antage, at der bag denne Medfættelse laa en Misforståelse med Teaterchefen, men jeg havde Ret til at opfatte Sagen saaledes, at det, man vilde, var at unddrage en vis Del af dette Beløb fra Teaterchefens fri Raadighed og lægge denne Del ind under Ministerens Dispositionsret. Fra dette Synspunkt, og da jeg jo kunde have Lov til at se bort fra den Opfattelse, der ved Medfættelsen ønskede at vise Misforståelse med Teaterchefen, samt da jeg havde faaet bragt dette paa det rene ved, at Landstinget havde givet sin Tilslutning til de 10,000 Kr., fandt jeg, at det var rigtigst kun at optage 6,000 Kr. paa Finansbudgettet for at gøre en Prøve. Denne Prøve er faldet saaledes ud, at jeg i Aar igen har opstillet et Forslag om 10,000 Kr., fordi jeg trofter mig til at kunne godtgøre for Finansudvalget, at dette gør hverken fra eller til i selve Sagen, hverken med Hensyn til Ansvarret eller med Hensyn til Anvendelsen, saa at man ikke har Grund til at gøre nogen Forandring. Men under ingen Omstændigheder har jeg haft Grund til at antage, at dette skulde være sat i Forbindelse med Misforståelse i Forhold til disse Teatrets Embedsmænd, hvorefter den ene jo nota bene slet ikke har med Scenen at bestille, idet han er

Bureauchef. Det er jo nemlig saa fuldstændig i Strid med den Virkelighed, som enhver vistnok kender noget til, at Teaterchefen ikke skulde være den virkelig styrende ved Teatret, men at det derimod skulde være disse Embedsmænd. Det forholder sig ikke saa. Virkeligheden er en ganske anden, og enhver, der kender Teaterchefens Personlighed, vil indse, at Virkeligheden maa være en ganske anden, og at hverken Teaterchefen vil eller kan skyde det mindste af Ansvarret for Teatrets Ledelse bort fra sig og over paa disse sine Medhjælpere. Det forholder sig jo i Virkeligheden heller ikke saaledes, som det ærede Medlem mener, og det staar for stærkt i Strid med Virkeligheden til, at jeg i Grunden kan tro, at det ærede Medlem har ment det, at Teaterchefen kun er Artilleriofficer. Det er han ganske vist, og det er hans Hæder, som hverken det ærede Medlem eller jeg selv følger vil tage fra ham, men han er tillige meget mere. Man kan have forskellige Anstuelser om hans kunstneriske og æstetiske Bedømmelser, men ingen vil nægte, at Teaterchefen har en bestemt personlig Opfattelse og har Kvalifikationer i saa Henseende til at have det, ligesom han ogsaa har en 17aarig Teatererfaring, under hvilken han sandelig ikke har holdt sig tilbage. Jeg mindes endnu fra den Tid, hvorledes man i Begyndelsen — jeg tror, det var i „Dagbladet“ — bebrejdede ham, at han var alle Begne. Nu var han ved Sufflørassen, nu i Suffitterne, han lebede alt for meget. Han har i alt Fald ikke holdt sig tilbage, og jeg tror nok, at han baade vil og kan bære Ansvarret uden at behøve at stubbe det fra sig over paa disse to Mænd. Disse to Mænd ere i Virkeligheden overordentlig dygtige og ansete kunstneriske Hjælpere for Teaterchefen og maa være det for enhver Teaterchef. De ville vedblive at være det for enhver Teaterchef, saa længe man er saa heldig at kunne beholde dem, og de have Gæren for, at enhver Scenestættelse hos os er saa fuldbendt kunstnerisk, som den er. Dermed vil jeg ikke have sagt, at jo ikke enhver af dem kan have sin Begrænsning. Derfor er jo hverken den ene eller den anden af dem knyttet til den hele sceniske Virksomhed. Men at altsaa Villighed og Retfærdighed kræver, at man ikke forholder dem kongelig Udnævnelse, naar den ellers er motiveret, hvad jeg tror, den er ogsaa med Hensyn til Præcedenser, det mener jeg at kunne fastholde.

Fra disse to Anliggender vil jeg vende mig til en Bemærkning, som blev gjort af det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (H. Holm) angaaende de forføjte Børn. Jeg skal med Hensyn til de forføjte